Vychvátenie Cirkvi – 1. časť

written by Drahoslav Vajda | 1. marca 2026

Predslov k téme „Vychvátenie Cirkvi“

Prečo je potrebné písať o vychvátení Cirkvi a prečo mu venujeme cyklus článkov?

Keď Boh stvoril svet vyhlásil, že ľudstvo bude mať úlohu vládnuť nad Božím stvorenstvom (1. Mojžišova 1:26, 28) a zaľudniť zem. Prvým človekom bol Adam, a tak Adam bol hlavou ľudskej rasy. Stal sa po Bohu najvyšším vládcom nad zemským stvorením. Vzťah medzi Bohom a Adamom, ako povereným vládcom nad stvorenstvom, bol sformulovaný do jedného príkazu, ktorým bol *zákaz jesť ovocie zo stromu poznania dobrého a zlého* (2:16-17). Toto bol zmluvný vzťah. Bola to Božia zmluva s Adamom a tým aj so všetkým jeho potomstvom.

Prvou Adamovou úlohou v jeho postavení vládcu bolo dať mená všetkým živým tvorom, ktoré mu Boh priviedol, *„aby videl, ako ktoré pomenuje“* (2:19). Tak sa aj stalo. Menujú sa tak, ako ich Adam pomenoval (verš 20).

Stalo sa však, že Satan presvedčil Evu, aby zjedla zo zakázaného ovocia. Eva zjedla, a tak urobil aj Adam. Adam týmto činom porušil Boží príkaz, zrušil zmluvu (Ozeáš 6:7), a tým, že poslúchol Satana, vládu nad celým stvorenstvom odovzdal Satanovi (Rímskym 6:16), ktorý odvtedy a ešte stále, je vládcom nad všetkými kráľovstvami pod nebom (Lukáš 4:5-6). Satan je „vládcom tohto sveta“ (Ján 12:31) v hraniciach, ktoré mu stanovuje Boh (Jób 1:12, 26; Lukáš 22:31) a všetko ľudstvo spolu s ním sa nachádza pod Božím hnevom.

Boh od svojho zámeru mať svoj ľud, s ktorým bude prebývať vo večnosti, neupustil. Hneď po páde Adama – a s ním všetkých jeho potomkov –, do hriechu a pod Satanovu nadvládu, a ešte v rajskej záhrade, zasľúbil, že pošle Spasiteľa, ktorý porazí Satana a prinesie vyslobodenie z jeho moci a moci hriechu. Tak sa aj stalo. Prišiel čas, že Boh naplnil svoj sľub. Spasiteľ, Mesiáš prišiel a bol ním Boží Syn, ktorý prišiel sem na zem v ľudskom tele ako človek, ale bez hriechu a poznáme ho pod menom Ježiš Kristus z Nazareta.

V histórii spásy nachádzame dôležité udalosti a osobnosti. Bola ňou Noachova potopa a Noachova rodina. Po potope na zemi zostalo na žive len osem ľudí a páry zvierat, ktoré boli s Noachom, s jeho troma synmi a ich manželkami v arche. Ľudstvo cez troch Noachovych synov dostalo novú šancu zaľudniť zem. Človek ale opäť neposlúchol. Namiesto toho, aby sa rozptýlili po celej zemi, sústredili sa na jednom mieste a tam začali stavať vežu siahajúcu až do neba, aby si urobili meno. Boh musel zasiahnuť. Zmiatol ich jazyky a tak sa ľudstvo rozptýlilo po celej zemi.

Neskôr si pre svoje zámery vybral Abraháma, z ktorého cez vyvolený izraelský národ a rodovú líniu Izáka, Jakoba (Izraela), Júdu a pannu menom Mária prišlo zasľúbené semeno – Mesiáš, Ježiš z Nazareta.

Príchod Ježiša Krista sa udial podľa zasľúbení Písma. Prišiel do Jeruzalema ako Kráľ a Pán jazdiac na osľati. Izraelský národ ho však ako Kráľa a Pána neprijal, ale namiesto toho ho ukrižovali. Boh na neho položil naše hriechy. Ježiš zomrel za ne namiesto nás, bol pochovaný, ale Boh ho na tretí deň vzkriesil z mŕtvych. Ježiš žije. Svojou smrťou a vzkriesením priniesol ľuďom spasenie. Na štyridsiaty deň po vzkriesení bol vzatý do neba a teraz sedí po pravici Otca v nebesiach.

Na päťdesiaty deň po vzkriesení, na deň Letníc, zostúpil z neba Svätý Duch a vznikla Cirkev Ježiša Krista. Každý, kto uverí, že Ježiš Kristus zomrel aj za jeho hriechy, bol pochovaný, vstal z mŕtvych a žije v nebesiach po pravici Otca, prešiel zo smrti do života. Kto neuverí v Božieho Syna a jeho dielo spasenia, na tom zostáva Boží hnev (Ján 3:36).

Boh je dlho zhovievavý. Príde však doba, že vyleje svoj hnev na tento hriechom porušený svet. Bude to súd nad celým svetom. Božiemu hnevu uniknú iba tí, ktorí za svojho pozemského života uverili evanjeliu Ježiša Krista a patria Ježišovi Kristovi, patria Pánovi. Títo, ak sú už mŕtvi, budú vzkriesení k životu. Ak ešte žijú, budú z povrchu zeme vychvátení a spolu so vzkriesenými mŕtvymi sa stretnú s Pánom v povetrí. Je to Ježiš Kristus, ktorý zachraňuje tých, ktorí mu patria, od prichádzajúceho Božieho hnevu (1. Tesalonickým 1:10).

To, že spasení patriaci Pánovi uniknú Božiemu hnevu a na súd, od ktorého sa odchádza do zatratenia neprídu, je veľmi dobrá správa. Vo veršoch hovoriacich o prichádzajúcom Božom hneve a súde sa však neuvádza, kedy dôjde k vychvátení Cirkvi. Prirodzená ľudská zvedavosť to chce poznať, a preto sa otázkou datovania vychvátenia zaoberá a hľadá na ňu odpoveď.

V priebehu dvadsiateho storočia sa sformovali štyri učenia o vychvátení (viac o nich píšeme nižšie). Je úplne samozrejmé, že správne môže byť iba jedno z nich. V článkoch tohto cyklu ukazujeme, kedy podľa Písma dôjde k vychváteniu Cirkvi a v čom sa ostatné učenia mýlia.

Ústrednou témou cyklu „Vychvátenie Cirkvi“ je datovanie zasľúbenia, ktoré podľa verša 1. Tesalonickým 1:10 znie:

„Ježiš Kristus nás vychvacuje od príduceho Božieho hnevu“

Odpoveď na datovanie vychvátenia Cirkvi hľadáme v Písme, čím aj rozhodneme, ktoré zo štyroch učení o vychvátení je správne, čiže je biblickým učením. Vedľajšou témou je poukázanie na omyly a pochybenie ostávajúcich troch učení.

Úvodné poznámky o vychvátení Cirkvi

Význam slova „vychvátiť“

Toto slovo sa v slovníku spisovného slovenského jazyka nevyskytuje. Nachádza sa v preklade Písma prof. Roháčka vo veršoch 1. listu Tesalonickým 1:10 a 4:17 (*„my živí ponechaní budeme razom s nimi **vychvátení** v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria“* (verš 4:17). V tomto preklade sa slovo *„vychvátiť“* vyskytuje ako novotvar.

Týmto slovom prof. Roháček pomenováva udalosť vzatia zo zeme živých veriacich v evanjelium Ježiša Krista (patriacich Pánovi). V tejto udalosti budú v jednom okamžiku, v zlomku sekundy, zo zeme vzatí všetci živí patriaci Pánovi a spolu so vzkriesenými mŕtvymi sa s Pánom Ježišom stretnú v povetrí. Povedané inými slovami: V udalosti *vychvátenia* ide o skutočné chytenie a premiestnenie z jedného miesta na druhé. Pre popis takýchto situácií spisovná slovenčina (podľa slovníkov) pripúšťa synonymické slová ako: *uchvátiť, vytrhnúť, vyšklbnúť, vydrapiť* a ďalšie.

V súčasných slovenských prekladoch Písma je táto udalosť pomenovaná ako *„uchvátenie“* (preklad ECAV a Slovenský ekumenický preklad). Slovníkový význam tohto slova je: 1. *násilne sa zmocniť, uchytiť*; 2. *nadchnúť, uniesť, dojať*. Zo všetkých slov vhodných pre popis vzatia zo zeme živých patriacich Pánovi najvhodnejším sa nám zdá slovo *„vytrhnúť“*, ktorého slovníkový význam je: 1. *prudkým pohybom uvoľniť a oddeliť*; 2. *prudko vziať, prudko vytiahnuť.*

Pre pomenovania udalosti *vzatia zo zeme živých patriacich Pánovi* použijeme v zhode s prekladom Písma podľa profesora Roháčka slovo *„vychvátiť“* alebo *„vytrhnúť“* – obe sú v preklade prof. Roháčka použité (1. Tesalonickým 1:10, 4:17; Zjavenie 3:10, 12:5 a ďalšie). V tomto cykle sme dali prednosť slovu *vychvátenie*. V udalosti *vychvátenia (vytrhnutia) zo zeme* žijúcich patriacich Pánovi v konečnom dôsledku dôjde k ich premiestneniu zo zeme do neba.

Rôzne učenia o vychvátení

V teologickej literatúre sa uvádza, že učeniu o vychvátení Cirkvi začala byť venovaná značná pozornosť v deväťnástom storočí. V dvadsiatom storočí bola otázka týkajúca sa okamihu vychvátenia údajne najviac diskutovanou otázkou *eschatológie* (učeniu o budúcich veciach). Sformovali sa štyri

tzv. *premilenialistické* učenia o vychvátení Cirkvi pred *tisícročným kráľovstvom* (*miléniom*).

Všetky štyri sa zhodujú v tom, že k vychváteniu dôjde pred začiatkom tisícročného kráľovstva Krista (pred miléniom). Od seba sa odlišujú stanovením okamihu, kedy k vychváteniu Cirkvi dôjde vzhľadom na prichádzajúci tzv. Danielov sedemdesiaty týždeň-rok, ktorý je posledným sedemročným obdobím Izraelu vymeraných Božích trestov – ide o tzv. relatívne datovanie vychvátenia Cirkvi. Sú nimi:

1. Čiastočné vychvátenie; 2. Vychvátenie pred Danielovym sedemdesiatym (posledným) týždeň-rokom (pretribulacionizmus); 3. Vychvátenie uprostred alebo v druhej polovici Danielovho sedemdesiateho (posledného) týždeň-roka (midtribulacionizmus); 4. Vychvátenie po skončení Danielovho sedemdesiateho (posledného) týždeň-roka (posttribulacionizmus). Zatiaľ čo čiastočné vychvátenie sa zameriava predovšetkým na jeho rozsah, ostávajúce tri učenia sa zameriavajú na datovanie, t. j. riešia otázku, kedy k vychváteniu dôjde. Je samozrejmé, že pravdivé, čiže biblické môže byť len jedno z nich. Za správne (biblické) považujeme 3. učenie (midtribulacionizmus). Ostávajúce učenia sú falošné, protirečia Písmu, ako to v tomto cykle aj predkladáme.

Kritérium pravdivosti učenia kresťanského náboženstva

Apoštol Pavel v Liste Korintským dôrazne upozorňuje že každé svedectvo, čiže hovorené alebo zapísané slovo, má stáť na dvoch alebo troch svedkoch (zdrojoch). *„Toto po tretie idem k vám. Na ústach dvoch svedkov a troch bude stáť každé slovo*“ (2. Korintským 13:1). Toto je prvý predpoklad, prvá požiadavka pravdivosti (správnosti) učenia, ktoré má byť brané za biblické učenie. Biblické učenie je postavené najmenej na dvoch a troch veršoch Písma. To je ale len *nutná*, ale *nie postačujúca podmienka* pravdivosti (biblickosti) učenia. Preto súčasne apoštoli upozorňujú, aby sme všetko skúmali, lebo falošní proroci už vyšli do sveta (Skutky 17:11, 20:28-32; 1. Tesalonickým 5:20-21; 1. Jánov 4:1).

Je preto našou povinnosťou skúmať pravdivosť učení obzvlášť v týchto posledných časoch, ktoré žijeme. V tomto oddiele predložíme kritériá, ktoré umožnia posúdiť a rozhodnúť, či dané učenie je, alebo nie je biblické.

Držíme presvedčenie, že Biblia (39 kníh Starého a 27 kníh Nového zákona), celé Písmo, je vdýchnuté Bohom (2. Timotejovi 3:16 *„Každé písmo, vdýchnuté Bohom…*“). To znamená, že všetkých 66 kníh tvoriacich kánon Biblie, je pravdivé Božie zapísané slovo. Na tomto presvedčení (viere) sú postavené kritériá, umožňujúce rozhodnúť, ktoré učenie, či výklad alebo doktrína sú pravdivé – čiže sú biblickým učením, alebo ním nie sú. *Inými slovami:* Toto presvedčenie umožňuje stanoviť *kritériá pravdivosti učení kresťanského náboženstva*. Pri ich stanovení vychádzame aj z verša: *„Každé dobré danie a každý dokonalý dar zostupuje s hora od Otca svetiel, u ktorého nieto zmeny, alebo nejakého obratu zatônenia*“ (Jakob 1:17), ktorý berieme v doslovnom význame.

Týmto veršom je oznámené, že všetko, čo prichádza od Boha (*s hora od Otca svetiel*) je dobré a dokonalé, lebo u neho *niet zmeny,* alebo *nejakého obratu zatônenia*. Výraz *u ktorého nieto zmeny, alebo nejakého obratu zatônenia* oznamuje, že všetko zapísané Božie slovo je pravdivé, lebo Boh je pravda a z jeho úst vychádzajú len pravdivé slová a vyhlásenia. Na pravdivosť Biblie sa preto môžeme spoľahnúť, lebo pisatelia kníh a listov boli pri písaní vedení Bohom Svätým Duchom (2. Petrov 1:21). Na základe týchto skutočností prvé kritérium pravdivosti, biblickosti každého kresťanského učenia znie:

„Pravdivé, čiže biblické učenie nie je v rozpore (nie je v protiklade) ani s jedným veršom Písma."

To je kritérium (definícia) v negatívnom zmysle – hovorí, akým učenie nemá byť. Akým má byť pravdivé učenie – učenie, ktoré môžeme považovať za biblické, hovorí nasledovné kritérium:

„Biblické učenie musí byť v súlade (v harmónii) s kontextom veršov (na ktorých je postavené), kapitolou, knihou a celým Písmom."

Nesmie byť v rozpore ani s jedným! Len také kresťanské učenie môžeme považovať za pravdivé, za správne – čiže za biblické –, ktoré neodporuje (neprotirečí) ani jednému veršu z písiem patriacich do kánonu Písma (Biblie), ale je v súlade (je v harmónii) s veršami na ktorých je postavené, na ktoré sa odvoláva a ich kontextom, každou kapitolou, knihou a celým Písmom.

Ak nejaké učenie odporuje čo len jednému veršu z kánonu Písma, treba ho nekompromisne odmietnuť, lebo je nepravdivé, je nebiblické – je falošné! Oboch kritérií o pravdivosti sa treba pevne držať, lebo aj nepravdivé (falošné) učenia sa odvolávajú na Písmo a o sebe prehlasujú, že sú pravdivé biblické učenia. Tieto kritériá odhaľujú (demaskujú) každé učenie akým v skutočnosti je.

Tým sme dostali aj kritérium pre odhalenie falošného učenia, ktoré znie: *„Učenie, ktoré odporuje (protirečí) čo len jednému veršu z kánonu Písma, je falošné učenie"*. Čo len jednému!

Keď vyššie píšeme, že pisatelia kníh a listov Biblie boli vedení Svätým Duchom, to sa, prísne vzaté, vzťahuje iba na pôvodné rukopisy. Vyššie uvedené kritérium pravdivosti sa však vzťahuje aj na každý preklad Písma. Ak vo výtlačku Písma, ktorý vlastníme, objavíme verš, ktorý odporuje iným veršom tohto prekladu alebo posolstvu celého Písma, treba si tento verš opraviť, korigovať, aby bol v súlade s celým učením Písma a neodporoval ani jednému veršu. Preto je pri štúdiu zapísaného Božieho slova užitočné a rozumné používať viacero prekladov a porovnať študovanú pasáž medzi nimi.

Ďalšie kritérium

Niekedy nie ihneď vieme rozhodnú o správnosti počutého alebo zapísaného učenia. K takejto situácii dochádza najmä vtedy, keď sa k nám dostávajú učenia, ktoré na prvé počutie, či prvé čítanie, znejú ľúbivo a pravdivo, ale nie sme si s ich pravdivosťou celkom istí. V takomto prípade treba preskúmať dôsledky príslušného učenia.

Každé slovo, každé tvrdenie, každé učenie má dôsledok. Dôsledky, ktoré vyplývajú z príslušného učenia, musia byť v zhode s učením Písma. Ak sú všetky dôsledky učenia v zhode s Písmom, učenie môžeme považovať za pravdivé (biblické). Ak nie je čo len jeden dôsledok učenia v zhode s Písmom – čo len s jedným veršom alebo s jedným čiastkovým učením –, treba ho odmietnuť, lebo je falošné.

Ak sa dôsledky učenia nezhodujú s Písmom, treba preskúmať, čo je toho príčinou, v čom je príčina nezhody. Príčin môže byť niekoľko: 1. Učenie nie je postavené iba na predpokladoch (veršoch, tvrdeniach) vzatých z Písma. Aspoň jeden predpoklad (verš, tvrdenie) nie je z kánonu Písma. 2. Učenie je postavené iba na jednom verši. 3. Aspoň jeden verš z veršov Písma vzatých ako predpoklady – verše na ktorých je učenie postavené –, nie je správne interpretovaný (nesprávna exegéza). 4. Nebol dodržaný postup tvorby učenia podľa zákonov logiky – došlo k porušeniu logického postupu tvorby záverov z predpokladov (premís). V takýto prípadoch učenie kategoricky odmietneme, alebo – ak by to bolo možné a na niečo užitočné –, urobíme korekciu učenia – ak nie inak, tak aspoň pre seba.

Učenie protirečiace samé sebe

Nie je to nič neobvyklé, že existujú jednotlivé výroky, učenia, výklady, či vyučovanie, ktoré protirečia sami sebe. Je v nich vnútorný protiklad – a také treba *šmahom ruky* odmietnuť. Učenie, výklad, výraz, slogan, ktorý protirečí sám sebe, je úplne nanič – je to nezmysel. Toto platí celkom všeobecne pre akékoľvek kresťanské či nekresťanské učenie či vyhlásenie. Uvediem dva príklady:

Prvým je tvrdenie: „Marienka je manželka starého mládenca“. Myslím si, že tento výrok nepotrebuje komentár. Druhým je okrídlený slogan: „Boh nenávidí hriech, ale miluje hriešnika“. Vnútorné protirečenie sloganu spočíva v tom, že medzi hriechom a hriešnikom je neoddeliteľné spojenie. Jeden bez druhého neexistujú.

Rozpoznávať nebiblické (falošné) učenia má svoju dôležitosť a závažnosť. Boží ľud má stáť v pravde a svetle a šíriť iba pravdu a iba svetlo Božieho slova a evanjelia. Pritom platí, že: *pravda je o pravde a svetlo je o svetl*e, lebo *v Bohu niet žiadneho obratu zatônenia*. Boh sa nemení. Je ten istý včera i dnes i naveky (Židom 13:8).

Šírenie a zvestovanie učenia, ktoré nie je v zhode s Písmom, je v konečnom dôsledku a v skutočnosti protirečenie Bohu – a toho sa Boží ľud vykúpený krvou Božieho Baránka nesmie dopúšťať. Nevesta

nie žeby nemala, ale ani nesmie protirečiť svojmu Ženíchovi.

Vysvetlenie pojmov

V tomto oddiely predkladáme stručné vysvetlenie, či skôr pripomenutie pojmov a výrazov, ktoré v cykle používame. Považujeme to za potrebné, aby sme hneď na začiatku mali jasne a jednoznačne definované a vysvetlené použité pojmy a vyhli sa tak prípadnému nedorozumeniu. K nedorozumenia totižto často dochádza aj z dôvodu, že hoci diskutéri používajú rovnaké slovné pomenovanie pojmov, u každého z nich ten istý pojem môže mať iný (odlišný) význam alebo obsah.

a) Je potrebné, aby sme rozlišovali spoločenstvo ľudí, ktorí patria Pánovi Ježišovi Kristovi od tých, ktorí síce nejako vyznávajú nejakú „kresťanskú" vieru, ale Kristovi nepatria (Matúš 7:21-23). Slovom *Cirkev* (písané s veľkým písmenom „C") označujeme *spoločenstvo*, *zhromaždenie* tých, ktorí *patria Ježišovi Kristovi*, sú *nové stvorenie v Kristovi* (2. Korintským 5:17), sú *duchovným telom Kristovým* (1. Korintským 12:13), *sú manželka Baránkova* (Zjavenie 19:7). To sú tí, ktorí *boli vyvolení pre spasenie* už pred založením sveta a k tomu *povolaní evanjeliom* (Efezským 1:4; 2. Tesalonickým 2:13-14).

Slovom *cirkev* (písané s malým písmenom „c") označujeme *cirkevné zhromaždenie, cirkevné spoločenstvo*, teda spoločenstvo hlásiace sa ku kresťanstvu, ale nie všetci z neho patria aj do *Cirkvi* (s veľkým „C"!). Toto spoločenstvo pozostáva z ľudí síce nábožných, ale nespasených – a z ľudí spasených. Vychvátenie sa týka len spasených, len tých, ktorí (či živí či mŕtvi) patria do *Cirkvi, patria Pánovi*. Ostatní, aj keď chodia do kostolov a cirkevných zhromaždení, vychvátení nebudú, zostanú na zemi.

Povedané rétorikou podobenstva o rozsievačovi (Marek 4:16-20): v cirkevných spoločenstvách sa nachádzajú ľudia druhej, tretej a štvrtej pôdy. Avšak len patriaci do štvrtej pôdy sa vyznačujú spasiteľnou vierou. Druhá a tretia pôda sú dočasní – keď prídu starosti a súženie, odpadávajú. Len veriaci štvrtej pôdy patria do Cirkvi a pôjdu k Pánovi.

b) *Prvé vzkriesenie z mŕtvych* je opätovné privedenie k životu tých, ktorí zomreli vo viere v Pána Ježiša Krista (Ján 5: 28-29; Zjavenie 20:4-5). Títo patria Pánovi, sú Pánovi. Pod *prvým vzkriesením* sa však bežne rozumie *prvé vzkriesenie mŕtvych patriacich Pánovi* a spolu s nimi aj z povrchu zeme *vychvátenie živých patriacich Pánovi*. Keď v tomto cykle hovoríme o vychvátení Cirkvi, hovoríme len o *zo zeme vychvátení živých patriacich Pánovi* – zameriavame sa len na živých patriacich Pánovi.

Z hľadiska mŕtvych patriacich Pánovi je úplne jedno, kedy k prvému vzkrieseniu, či k vychváteniu dôjde – oni sú už vyriešení, o nich je už rozhodnuté tým, že zomreli vo viere v evanjelium Pána Ježiša Krista. Diskusie o vychvátení cirkvi/Cirkvi sa vedú len vzhľadom na tých, ktorí budú živí v dobe

druhého príchodu Krista.

c) Všetky diskusie, učenia a úvahy o *vychvátení* neodlučiteľne súvisia s *druhým príchodom Krista*. Druhý príchod nie je jednorázová udalosť, nie je to záležitosť okamžiku, ale je to dlhšie časové obdobie – má začiatok i koniec -, preto o ňom hovoríme ako o „prichádzaní". Slovom *prichádzanie* je lepšie vystihnutá skutočnosť – a s ňou spojených udalostí -, zostúpením Pána na zem. Pritom je úplne samozrejmé, že jeho viditeľný druhý príchod zostúpením na zem, zjavenie sa Pána (epifánia), nastane v jeden konkrétny deň.

Prichádzanie započne vychvátením Cirkvi a bude ukončené Kristovým fyzickým zostúpením na zem, na Olivový vrch. Preto porozumením, kedy podľa Písma nastane počiatok obdobia prichádzania Pána, môžeme porozumieť aj tomu, kedy nastane vychvátenie Cirkvi, a aj tým rozhodnúť, ktoré učenie o vychvátení je pravdivé (biblické).

Platí aj opačne. Vychvátenie Cirkvi je znamením počiatku druhého príchodu, *prichádzania Krista*. Vychvátenie Cirkvi signalizuje, že nastal počiatok druhého príchodu (pricchádzania) Pána Ježiša Krista. Počiatok prichádzania Pána a vychvátenie Cirkvi sú z hľadiska času jedna nerozdeliteľná udalosť.

d) *Sedemdesiaty Danielov týždeň-rok.* Z chronologického hľadiska, z hľadiska času, k druhému príchodu dôjde v tesnej náväznosti na tzv. 70. Danielov týždeň-rok, čo je posledné *sedemročné obdobie* izraelskému národu vymeraných Božích trestov, alebo povedané inými slovami: Božieho jednania z Izraelom, Božích rozhodnutí s Izraelom. V tomto období dôjde k viacerým vážnym a dôležitým udalostiam. Z nich pre naše úvahy je dôležitá udalosť vzniku celosvetovej ríše, na čelo ktorej sa postaví Antikrist.

Bude to úhlavný nepriateľ Boha a všetkých, ktorí mu patria. Bohu sa bude rúhať a veriacich patriacich Bohu (svätých Božích) bude počas *tri a pol roka,* počas druhej polovice sedemdesiateho Danielovho týždeň-roka, kruto prenasledovať. Táto tri a pol ročná doba prenasledovania je podľa Jeremiáša 30:7 pomenovaná ***Jakobovo súženie*** (*čas Jakobovho súženia*). Podľa Daniela 12:1 to *bude* ***čas súženia****, akého nebolo odkedy len je* (Izrael) *národom až do toho času* (pozri aj Daniel 7:25, 9:27, 12:7; Zjavenie 11:2). A podľa Pána Ježiša to *bude* ***veľké súženie****, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude* (Matúš 24:21). V Zjavení 3:10 je toto obdobie nazvané ***hodina skúšky***, resp. ***hodina pokušenia,*** ktorá príde na všetkých, ktorí bývajú na zemi.

O vychvátení Cirkvi sa diskutuje práve vzhľadom na dobu *súženia*. Konkrétne ide o súženie, ktoré, ako píšeme vyššie, trvá tri a pol roka. Toto obdobie je u starozákonných prorokoch pomenované *deň Hospodinov* a v novozákonnej dobe *deň Pánov*.

e) *Doba súženia.* Pán Ježiš svojich učeníkov a skrze nich všetkých svojich nasledovníkov upozorňoval, že na svete budú mať súženie (Ján 16:33). K tomu došlo hneď po vzniku Cirkvi. Hneď po Letniciach ľudia boli pre vieru v Pána Ježiša Krista prenasledovaní, mučení a zabíjaní – a tak sa to dialo a deje po celom svete až dodnes.

Okrem toho Pán Ježiš upozornil, že v dejinách ľudstva nastane zvláštna doba najväčšieho a najkrutejšieho prenasledovania veriacich v neho: *„Lebo **vtedy bude veľké súženie**, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude“* (Matúš 24:21). Toto obdobie je podľa neho nazvané *veľké súženie* (podľa Jeremiáša aj *Jakobovo súženie* pozri vyššie) a dôjde k nemu v rámci siedmych rokov posledného „Danielovho týždňa“ (Daniel 9:27). Toto súženie podľa Daniela (7:25, 12:7), apoštolov Pavla (2. Tesalonickým 2:1-3) a Jána (Zjavenie 11:2) bude trvať tri a pol roka (štyridsaťdva mesiacov) a je lokalizované do druhej polovice posledného Danielovho týždňa. Súženie nebude trvať celé sedemročné obdobie posledného Danielovho týždeň-roka, ale len počas jeho druhej polovice.

f) *Antikrist* Podľa Danielovych proroctiev o celosvetových ríšach (hlavne siedmej kapitoly Knihy Daniel) vznikne celosvetová ríša, akej ešte nebolo. Na jej čelo sa postaví mocný a krutý vládca obdarený nadprirodzenou mocou. V 1. Jánovom liste 2:18 je pomenovaný ako Antikrist. Vládu a moc nad svetom – nad kráľovstvami sveta -, mu deleguje Satan (Zjavenie 13:4). Bude sa vydávať za Izraelu zasľúbeného Mesiáša. Bude sa vydávať za Boba a do vzbury proti Bohu (Jahvemu) zvedie národy sveta – zvedie mnohých, ale nie všetkých. Tých, ktorí ho odmietnu uctievať ako Boha bude kruto prenasledovať a zabíjať. Jeho vládu a moc skazí Pán Ježiš Kristus pri svojom druhom príchode. Antikrist a jeho pomocník, falošný prorok, budú uvrhnutí do ohnivého jazera. Po týchto udalostiach na zemi nastane tisícročné kráľovstvo Krista.

g) *Sudca, súdy* V Písme je Boh (Jahve) často menovaný ako „sudca celej zeme“ (1. Mojžišova 18:25). Boh Jeremiášovi oznámil: *„Ale týmto nech sa chváli ten, kto sa chváli: že rozumie a zná mňa, že ja som Hospodin, ktorý činím milosť, **súd** a **spravodlivosť** na zemi, lebo v tých veciach mám záľubu, hovorí Hospodin“* (Jeremiáš 9:24). Písmo vyučuje o súdoch. Učenie *o večnom súde* patrí medzi *počiatky učenia o Kristu*, tzn. je jedno zo šiestich *základných biblických učení* (Židom 6:1-2).

„A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Židom 9:27). Keď Písmo hovorí o súdoch, rozlišuje dva druhy súdu: *časný súd* a *večný súd*. Božie súdy sa dejú v dvoch rozličných sférach: *v časnosti* a *vo večnosti* – odtiaľ ich pomenovanie.

Časné súdy prinášajú kliatbu (zlorečenie), časné tresty, prípadne až fyzickú smrť či fyzickú záhubu (napríklad zničenie mesta a jeho obyvateľov). Časné súdy/tresty nie sú konečné, nasleduje za nimi konečný (večný) súd. Časné súdy sa dejú v časnosti (časnom živote, na zemi), týkajú sa zemských vecí a žijúcich ľudí. Od časného súdu – po fyzickej smrti –, sa ešte neodchádza na miesto trvalého prebývania (konečného, večného). Duša každého človeka po fyzickej smrti odchádza na miesto, kde očakáva na večný súd.

Večný súd sa týka prebývania vo večnosti – je to konečný Boží súd. Práve o tomto druhu súdu hovorí verš Židom 6:2. Výraz neznamená, že by tento súd trval večne. Rozumie sa ním, že jeho výsledok (rozsudok, vymeraný trest) trvá na veky, teda je nezmeniteľný. To, čo sa vyhlási vo večnosti má večnú platnosť, trvá navždy. Závery či dôsledky večného súdu určujú, kde jednotlivec bude tráviť večnosť. Konečný (večný) súd sa neudeje v časnosti (nie v časopriestore), bude prebiehať vo sfére večnosti – čiže nie vo stvorených sférach, nie v stvorenom nebi a na stvorenej zemi. Poukazujú na to verše 1. Tesalonickým 4:17; Zjavenie 19:7-8, 11-14; 20:11-12.

Večné súdy sú dva – Písmo hovorí len o *dvoch večných súdoch*: 1. *Súd pred súdnou stolicou Kristovou* (2. Korintským 5:10) a 2. Súd *pred veľkým bielym trónom* či *pred trónom Božím* (Zjavenie 20:11 a 12). Pred súdnou stolicou Kristovou budú stáť iba spasení ľudia, čiže iba tí, ktorí patria Pánovi Ježišovi Kristovi. Tu sa posúdi ich činnosť, služba – dielo, ktoré zbudovali na zemi (vo sfére časnosti) a budú mať škodu alebo dostanú odmenu (1. Korintským 3:11-15; 2. Korintským 5:10). Od veľkého bieleho trónu budú tí, ktorí nebudú nájdení zapísaní v knihe života, uvrhnutí do ohnivého jazera (Zjavenie 20:15).

List Židom 9:27 hovorí otvorene, že príde čas, keď sa všetci ľudia postavia pred spravodlivého Sudcu, aby sa zodpovedali zo všetkého, čo vykonali počas svojho života na zemi. Z toho, že tento súd nasleduje až po fyzickej smrti človeka vyplýva, že sa v tomto verši hovorí o večnom súde. Príkladom je Sodoma. Sodoma, mesto a všetko čo bolo v nej zahynula dávno pred novozmluvnou dobou – a to bol časný súd, ale Pán Ježiš v Matúšovi 11:23-24 hovorí, že zemi Sodomanov bude ľahšie v *deň súdu*, ako Kafarnaumu. Vyraz v *deň súdu* vo verši 24 hovorí o večnom súde, pred ktorý sa Sodomania ešte len postavia, t. j. o súde pred bielym trónom. Kafarnania vtedy ešte žili, Sodomania už dávno nie, ale jedna i druhá skupina budú v budúcnosti stáť pred jedným a tým istým súdnym tribunálom, ktorým bude biely trón.

h) *Princíp príčinnosti* Princíp príčinnosti je všeobecne uznávané a prijímané tvrdenie platné v materiálnej aj duchovnej sfére nášho bytia. Princíp príčinnosti znie:

„Všetko má príčinu, všetko má následok“

Je to *princíp* a to znamená, že z neho niet výnimky[1)].

Vysvetlenie pojmov príčina a následok

Príčina je to, čo spôsobuje stav niečoho iného (reality, bytia, myslenia). Je to to, čo nevyhnutne vyvoláva iný stav vecí (reality, bytia, myslenia) nazvaný *následok* (pomenovaný tiež slovom *dôsledok*). Príčina je to, bez čoho by nebolo niečo iné. Príčina vždy niečo vyvolá, spôsobí, prinesie alebo zmení. Po príčine vždy niečo nasleduje, vždy sa niečo udeje – vzniká niečo nové alebo sa mení stav vecí. Platí: *Každá príčina* má *následok* (*dôsledok*). Alebo inými slovami: *Všetko má následok (dôsledok).*

Platí aj: *Keď niet príčiny, niet následku*. Keď niet príčiny, nič sa neudeje, nič sa nezmení, všetko zostáva v rovnakom tom istom stave. Príčina je udalosť, ktorá predchádza inej udalosti a túto vyvoláva, spôsobuje ju. *Príčina* vždy predchádza *následku*.

Následok je to, čo logicky z vyplýva z iného. Je to stav, vyvolaný iným stavom. To je to, čo existuje ako materiálne alebo duchovné (vec, udalosť alebo vyslovené slovo) –, a má vždy príčinu, vždy je niečím spôsobené. *Následok* príčinne nasleduje až po niečom, preto sa mu hovorí *následok*. Platí: *Každý následok má príčinu*. Stav vecí je preto taký aký je, lebo ho vyvolal, spôsobil iný stav (udalosť, dej, jav, vyslovené slovo) – vyvolala ho, spôsobila ho nejaká príčina.

Keď nič neexistuje, alebo keď sa nič nedeje (nemení) znamená to, že niet príčiny. Ak niečo vzniká, alebo sa mení, znamená to, že pôsobí nejaká príčina.

Princíp príčinnosti vyučoval Pán Ježiš v Matúšovi 7:15-20 keď učil, ako rozpoznať falošných prorokov, ktorí prichádzajú v ovčom rúchu, ale vo vnútri sú draví vlci. V jeho vyučovaní *strom* je *príčina* a *ovocie dôsledok*. Vyučovanie zakončil slovami: *„A tak ich teda po ich ovocí poznáte*“ (verš 20).

Zdroj

1) Podrobne tento princíp vysvetľujeme v publikácii: Drahoslav Vajda, „*Materialistický a biblický pohľad na svet*“, 1. diel: „*Materialistický pohľad na svet*“, str. 144-148, vydavateľstvo SOLAS, Žilina 2022, ISBN: 978-80-971486-4-5.

Prechod na úvodnú stránku – Úvod

Prechod na Prológ

Prechod na pokračovanie

Prechod na Najnovšie články na stránke

Umiestnené: 6. decembra 2024